

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

profán hajnalok

*üdvözöllek e profán hajnalon
remek öltözék fényes cipővel
tükröződő arc csillan meg rajta
miközben holmi suta géperő hajtja
az ablak mögött az emelőt
a függönyök mögé rejtett
kivetítő fényerőt
a térnyerőt*

lepárolt ködben

szieszta

*még szerencse, hogy akadt egy kis
rizses csoki indulás előtt,
amit a táskámba dobtam,
ha nem is nekem szánta apám,
amikor karácsonyra ajándékban gondolkodott*

*előre szólok, fontos lesz ebben a versben
még az apa lírai figurája,
akihez – nem is érti ma már felnőtt fejjel
sem a gyermeki lélek,
ebben a szigligeti sziesztában sem –
a kötődések hogyan funkcionálnak,
hogyan húznak köztünk
remegő, ütemesen lüktető véreret,
hogyan csatornáznak be mindent,
kint és bent, és talán még annál is kijebb...*

*hálózatba szerveződnek az érzelmek is,
hogy közös lehessen az érdekképviselő,
közösén ácsolják a transzparenséket,
közösén gyűljenek szakszervezeti tüntetésekre,
együtt fessék meg testre firkált betűikkel
a táblákon a követeléseiket*

*enni majd csak vacsorára kerülnek elénk
holmi komolyabb falatok,
mert ebben a versben most távolról sem olyan fontos
a gasztronómia,
az ételköltemények, izlelőbimbók buja orgiája, nem,
mint az apa igazán soha meg nem ismert figurája
ebben a vérségi ismeretlenségben,
amelyben rizses csokit majszolok itt vénségemre
a szigligeti borongós délutánban*